

З Яковом Роголіним я познайомився на початку 2000-х років у Києві, де він проводив семінари з фандрейзингу. І саме слово «фандрейзинг» було складним і незвичним, і лектор виглядав як прибулець з Марсу – не лише тому, що займався благодійною діяльністю в бідній країні, а й тому, що досягав успіху.

Чому заможні люди легко витрачають гроші в казино, але важко діляться ними з бідним співвітчизниками? Відповідь проста: бояться (зовсім небезпідставно), що ці гроші опиняться у спритних ділків, які часом можуть конкурувати з ними за статками. «Доброта» зробила те, що важко переоцінити – довела, що благодійна допомога може потрапляти точно за адресою, причім у повному обсязі.

Я передчував, що Яков Роголін не поїде з Донецька, навіть попри місяць СІЗО у грудні 2016 року... Принципово не хочу говорити тут про політику, причини розколу на Донеччині; очевидно лише те, що війна приносить багато горя, страждань, і діяльність «Доброти» зараз значно важливіша, ніж двадцять років тому. Отже, все тільки починається.

Олег Поляков, письменник, журналіст

31.03.2017